

8TH INTERNATIONAL PUPPET THEATRE FESTIVAL FOR ADULTS
PIERROT 2013

8-МИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ ПИЕРО 2013

2

БРОЙ
25.09.2013

ОРГАНИЗАТОРИ:

Община Стара Загора
ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства
и творческо поколение"
Министерство на културата
Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:

ФОНДАЦИЯ АМЕРИКА ЗА БЪЛГАРИЯ

АКТ УНИМА БЪЛГАРИЯ	ИЗКУСТВО В ДВИЖЕНИЕ	РЕКЛАМНА МРЕЖА 5	ФОНДАЦИЯ АРТ ОФИС
ХОТЕЛ "ЖЕЛЕЗНИК"	ХОТЕЛ "УНИКАТО"	РЕСТОРАНТ "МАСКАТА"	РЕСТОРАНТ "ЧЕВЕРМЕТО"
		РАЗПРОСТРАНИТЕЛСКА	ФИРМА КОРЕКТА

МЕДИЙНИ ПАРТНЬОРИ:

STZ NEWS НОВИНАРСКИЯТ САЙТ	РАДИО СТАРА ЗАГОРА	ТВ СТАРА ЗАГОРА
-------------------------------	-----------------------	--------------------

през погледа на театроведа

**КУКЛЕН ТЕАТЪР „PUPPET THEATRE AT CROSS ROADS“
БАНСКА БИСТРИЦА, СЛОВАКИЯ**

Вариации за любовта

Една жена представена в три образа, обединени в едно цяло. Схематично разделена, сцената работи на принципа на контраста. В едната част – акцентът е върху младостта. Закритите маса и столове с бял сатен импонират на сватбената рокля на младата героиня, решила да си намери мъж (съпруг) на село. Увлечен в своите, по-скоро невротични, търсения на жених, образът не може да надскочи повърхностното неосъзнаване, а желанието придобива самоцелен характер. Историята е подправена и с дилема между двама кандидати, което също не добива достоверност, въпреки цялата мимична измъченост на актрисата. Двамата кандидати всъщност са кукли, детайлно разработени и изцяло реалистични на вид. Но партньорство между актьор и кукла така и не се осъществи. Като „помощното средство“ на младата жена се яви и образът на

Снимка - Елена Карагяурова

алтер егото, което подпяваше, раздвижваше куклите до минималност на движението и от време на време представяше огледални движения. За портал между „двата свята“ на минало и настояще беше поставена червена секция облепена с найлон. От другата страна се поставя настоящето, а там нещата вече стигат до отчаяние. Кукли няма, а две чаши-деца надянати на ръцете на възрастната жена, което трябва да кореспондира с идеята за цялостното себеотдаване. Монологът, придружен от движения, които не кореспондират с естетиката на спектакъла, допринася за посредствеността на интерпретацията.

За жалост „Вариации за любовта“ на театър Puppet Theatre at Cross Roads, Банска Бистрица, Словакия остана само с добрите намерения за една интригуваща сценична реализация, която преди всичко поставяше въпросите – „защо се случва това?“ и „защо се случва така?“.

Айя

КУКЛЕН ТЕАТЪР "DAVID ZUAZOLA"
МАДРИД, ИСПАНИЯ

dirty wing мръсни криле

авторски спектакъл на Давид Зуазола

Салонът е осветен, зрителите очакват началото на представлението. Чува се поздрав. Давид Зуазола се приближава от дъното на залата и чрез серия от закачливи интеракции успява да предразположи публиката. Думите нямат кой знае какво значение, заявява Давид Зуазола, преди да се качи на сцената. Репликата му предизвиква смеха на публиката и същевременно с това провокира интереса ѝ, задава нагласата за гледане – през смях (т.е. философски, с лекота) и фокусирайки се върху визуалното (цвета, движението, звуците). В рамките на час Давид Зуазола ще раздвижи функционалния декор от боклуци на сцената, за да ни разкаже историята за dirty wing, новия ген.

В отговор на въпроса накъде върви светът, Давид Зуазола ни въвежда в последния град на земята. Град, сглобен от боклуци, останки от някогашна цивилизация, където вече не се раждат хора. Свят, в който Егото е енергиен източник.

Единственият. Тъкмо се адаптираме към антиутопията на сцената (понеже хората сме адаптивни същества) и - Чудо! Ражда се момиче! Крилата на гърба ѝ пораждат спор: има два варианта - та или е Ангел, който ще спаси света, или Дявол, дошъл да го унищожи (нали ние хората сме сложно устроени). Все пак - какъв Ангел е този, който не може да лети? Да я направим цирков обект! И после - опит за убийство.

И после - спасение. След дълъг път из дълбините на душата и впускане в пропастта, която се образува малко или много във всеки от нас, Ангелът намира кътче на света, където още има от онези неща като Слънце и цветя... И, нали ще спасява, отива в града, носи цвете, убиват я.

Как свършва всичко? Когато ангелите изгубват себе си в нас, ние намираме ли в тях спасение?

Представление от критика и любов, което идва да ни напомни, че наистина Егото е енергията, която ни движи, но накъде?

Теодора Кафеджиева
Теодора Маргинова

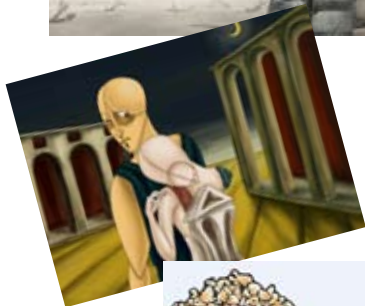

през погледа на театроведа

НОВО БЪЛГАРСКО АНИМАЦИОННО КИНО

Анимационни представи си представете

На 25-ти септември в Регионалната библиотека „Захарий Княжевски“ на град Стара Загора се проведе кратък маратон за анимационно кино. Фокусът на програмата бе продукцията на най-младите - студентите по анимация от НАТФИЗ и НБУ. Изключително полезна среща, носеща своите равностметки, аплодисменти и въпроси. Сравнено с анимационното кино от архивите на по-старите български ленти, съвременното доби известна постдраматична нотка на тъга. С особено колебание, колкото и объркано да е всяко поколение, то ражда своя нова епоха на мисли, чувства, възприятия, начин да реагира на света и да го пресъздава, в най-откровената му форма. Погледнато „отвътре“, а и „отвън“, студентските филми показаха апокалиптични нагласи и мрачни настроения, самота, тъга, мъгла и хаос. В този жест на разочорование прозира особена „погнуса“ от света, но тя не е по Сартр, а по-скоро е импресионистично затръшната между прах, разрушение, война, смърт и крещяща ирония. Хубавото в цялата работа е, че има лъч светлина и неговото име е „смях чрез отричане“. Да се посмеем на разпадащия се свят, в който тъжен човек привижда кораба на радостта в мъгла от клавирини звуци, класическият концерт е дело на хиляди мобилни прозвънявания в минута, смъртта е случайност, измъкната от отвъдното, а страстта е измамен копнеж водещ до тотален човешки разпад. Въпреки привидната депресивност на някои от

темите и представянето на реалността, и живота въобще, като изцапани и тъмни картини от последния ден на Земята, повечето от филмчетата се откриха със собствен стил и език, старание за добро техническо осъществяване и търсене на послание и силна идея. Присъстват и дарби в областта на рисуването (защото това все още е важно, въпреки наличието на новата необикновена и космическа техника), някои от които силни и живописни.

Откриване на сценографската изложба на Васил Рокоманов и Силва Бъчварова и представянето на книгата на Васил Рокоманов „Куклена сценография за вълшебна приказка“ или за приятелството между кукления театър и приказката

Откриването на сценографската изложба на Васил Рокоманов и Силва Бъчварова накара фойето на библиотеката да закънти щастливо. Изпъстрено с шарени кукли, малки феи, скулптури и скици, пространството заживя допълнително и от веселите гости на събитието. Освен изложбата, то се зарадва и на премиерата на книгата на Васил Рокоманов – „Куклена сценография за вълшебна приказка“. Развълнувана и позитивна, професор Николина Георгиева обобщи чувствата и мислите си около съдържанието

на книгата, а тяхната посока беше толкова усмихната, колкото и тя самата. За любовта между кукления театър и приказката, за магията на сценографията, за смелостта на сценографа да пише. За вълшебника Дарин Петков, без когото материализирането на тази книга нямаше да се случи, и за радостта да споделиш щастие и еуфория. Такива бяха вибрациите, и още много такива в бъдеще си пожелахме.

Катерина Георгиева

Снимка- Елена Карагяурова

през погледа на театроведа

КУКЛЕН ТЕАТЪР - СИЛИСТРА, БЪЛГАРИЯ

ХЛАПАЧКАТА ОТ 13-ТИЯ ЕТАЖ

Тийнейджър. Дума от която всеки възрастен изпитва по-тих или шумен ужас. Емоционална нестабилност, желание за независимост, бунт срещу всичко казано и наложено от родителите. Парадоксът – несъгласието с родителите е точно във възрастта, когато контролът е най-необходим. Какво обаче се случва, когато родителската грижа я няма? Линда е на 13 години. Живее на 13-ия етаж. Разговорите за нещата, които я вълнуват са с психоаналитика ѝ. А тя определено има какво да споделя – разводът на родителите ѝ, насилие, моралния срыв на майка ѝ и постепенното отдръпване на баща ѝ. Логично изниква въпросът за отговорността на различните социални, медицински, педагогически и всякакви други институции, наричани за кратко „Държавата“, които липсват, когато са най-необходими. Важни теми, за които удобно мълчим. Точно за тях е спектакълът „Хлапачката от 13-ия етаж“, реж. Съби Събев, КТ Силистра. Ангажираността на авторите на

спектакъла безспорно трябва да бъде поощрена. Интересен е и постановъчният подход според който Линда разиграва живота си като използва кукли – плоски, високи около 40-50 см. в графично черно-бяло какъвто е и светът в тийнейджърските очи. Само куклата върху която тя пренася емоциите си е мека и обемна, висока колкото нея.

Точно актьорската игра обаче е големият проблем на спектакъла. Разбираем е стремежът да се покаже хиперактивността на тийнейджърите, но изпълнението на Моника Угренова е далече от подобно поведение. Тя е прекалено експресивна и влага твърде много енергия и резултатът не е нищо повече от кръсък. Идеята за „отваряне“ на спектакъла към публиката чрез апартните монолози на Линда е добра, но прекалено острият тон създава чувството не за емоционален изблик, а за политическа реч от недалечното минало. Оттук следва и другият проблем – когато енергийното ниво е толкова високо представлението натовазва зрителските сетива, които се уморяват прекалено бързо. Освен това представлението изглежда „равно“. Липсата на паузи и спадове в енергията не дава шанс на акцентите да се открият и да доведат до зрителя каквото и да било послание. Остава само говоренето за толкова важни теми, но доброто намерение не е достатъчно за добър спектакъл.

Ана Луис Нориега

Издание на пресцентъра на „Пиеро 2013“
Дизайн - Камелия Димитрова